

Landet Nord for Kongeaalen, hvor han har deelt sin lovgivende Myndighed med Folket, men ogsaa for den Deel af Slesvig, hvor han endnu er uindskrænket Herfter i kirkelige Anliggender og som fra gammel Tid med Hensyn til dem er forbundet med Kongeriget. Jeg kan derfor ikke indsee Andet, end at denne Lov, naar den her vedtages og faaer Kongens Stadfæstelse, ogsaa maa gjælde i disse Dele af Hertugdømmet. Jeg veed meget vel, at der er andre Ansuelser derom, og jeg skulde derfor ret meget ønske en bestemt Udtalelse desangaaende, om ikke i Aften, da senere, men dog ikke om altfor lang Tid, saa at disse indviklede Forhold, som i det praktiske Liv kunne afstedkomme saavel sørgelige som forærgelige Optrin, kunne finde en lovmæssig og tilfredsstillende Løsning.

Udsættelse. Jeg troer, at den ærede Minister vil med mig dele den Beklagelse, som maa følge af de Forsinkelser, som de jevnligge Ministerstifter have fremkaldt i den Lovgivnings-Virksomhed, som vi her tage Deel i, og at det maatte føre ham til, saavidt muligt at følge de Skridt fremad, som allerede ere gjorte i den Tid, der har været saa uønskeligt brugt under Savnet af Sikkerhed om, hvor vor Regjering hvilede. Saameget mere troer jeg, at den ærede Minister maa være stemt i denne Retning, som det jo, som jeg forstaaer Tingen ret, ontrent er det samme Ministerium, der gik af og nu er traadt til igjen efter saa kort Tids Forløb. Det traadte af, kort før Rigsdagssessionen skulde begynde, og forvoldte os derved ikke ringe Vanskeligheder og Ubehageligheder. Det er ikke nogen Behovsdelse, jeg her vil udtale, men kun en Opmerking til den ærede Minister, til at gjøre Alt, hvad der staaer i hans Magt, for at følge de Skridt, som ere gjorte paa Lovgivningsveien, naar der ikke er nogen væsentlig Hindring veien derfor, og jeg troer, det skal være muligt for mig at vise den ærede Minister, at de Indsigelser, han har imod denne Lov, vanskeligt vilde kunne bringe ham til at være imod den. Derfor jeg har forstaaet ham ret, hvile hans væsentlige Indsigelser derpaa, at Præsterne ved denne Lov kunde blive bragte til at forsømme deres egentlige

Menighedspligter for at give sig af med alflens Forretninger udenfor Sognet. Derfor dette var Lovens Hensigt eller rettere dens Bud, vilde den ærede Minister have fuldkommen Ret; thi han kan ikke lade slippe ud af Regjeringens Magt Herredømmet over de Embedsmænd, som staae under hans Raadighed; det maa staae til Ministeren og Biskopperne at holde Præsterne, saavidt det behøves, indenfor deres Sognes Grændser, thi de ere Lønnede for at blive og virke der; men dette forlanger Lovens heller ikke, den gaar kun løs paa at give Menighedsmedlemmerne Ret og Frihed til at forlange det, men det staaer til Regjeringen at nægte Præsten at lyde dette Forlangende; der staaer ikke i Lovforslaget, at Præsten skal være berettiget til at gjøre det, men kun at Menighedens Medlemmer ikke skal være berettigede til at forlange det; det er Menighedens Medlemmer, som kunne bruge Kirken, naar de kunne faae Præsten med sig; kunne de ikke det, blive de nødt til at lade ham foruden. Jeg er ganske enig med den ærede Minister i, at Statens Lønnede Embedsmænd, som have en Begrænsning inden det Omraade, de skulle virke i, ikke skulle komme udenfor det uden Regjeringens Billie. Jeg vil endogsaa gaae saa vidt at sige, at Regjeringen har meget for meget ladet Embedsmændene faae Lov til at blive borte fra deres Embeder, for at følge andre Raad. Det imod at vilde nægte Menighedsmedlemmerne den her omhandlede Afkomst, forsaavidt de kunne finde en Præst, der har Lov til at lade dem denne Tjeneste, synes mig at være ubilligt. Det er gjerne muligt, at den ærede Minister ikke har lagt Mærke til, at Lovens saaledes affattet, men dens Ord ere i den Henseende fuldkommen klare. § 1 siger saaledes: „De Medlemmer af Folkekirken, der have løst Sognebaandet ifølge Lov af 4de April 1855, skulle have Ret til enhver for sit Vedkommende“ — det er altsaa Medlemmerne af Folkekirken, at lade de kirkelige Hænder udføre i deres Sognes Kirke ved den Præst, til hvem de have sluttet sig.“ Menighedsmedlemmerne have imidlertid intet Herredømme over Præsten; de have en Ret, men Præsten har maaske ingen Ret, og saa kan det ikke skee; men det synes mig dog at være urimeligt